

## Chương 21

### Những Rào Cản Bị Cuốn Trôi

“Anne này,” Leslie nói, đột ngột phá vỡ một khoảng im lặng ngắn, “cậu không biết lại được ngồi đây với cậu làm việc... và nói chuyện... và im lặng cùng nhau, lại dễ chịu đến mức nào đâu.”

Họ đang ngồi giữa đám cỏ mắt xanh bên bờ con suối trong vườn nhà Anne. Nước lấp lánh và ngân nga chảy qua họ; những cây bu lô hắt bóng lốm đốm lên họ; hoa hồng nở dọc các lối đi. Mặt trời đang bắt đầu xuống thấp, và không khí ngập tràn những thanh âm đan quyện. Một tiếng nhạc của gió trong rặng linh sam phía sau nhà, và tiếng nhạc của những ngọn sóng ngoài cồn cát, lại có tiếng chuông nhà thờ xa xa nơi cô gái bé bỏng trắng trẻo đang say ngủ. Anne yêu tiếng chuông ấy, mặc dù giờ nó mang lại những suy nghĩ u sầu.

Anne tò mò nhìn Leslie, giờ đã vứt đám đồ khâu xuống và nói bằng một giọng thiếu kìm nén rất khác thường đối với cô.

“Vào cái đêm kinh khủng ấy khi cậu ốm đến thế,” Leslie nói tiếp, “mình cứ nghĩ rằng có lẽ chúng ta sẽ không còn được nói chuyện và đi dạo và làm việc cùng nhau nữa. Và mình nhận ra chính xác tình bạn của cậu có ý nghĩa như thế nào đối với mình... rằng cậu có ý nghĩa như thế nào... và mình là một con quái vật nhỏ nhen đầy thù ghét đến thế nào.”

“Leslie! Leslie! Mình không bao giờ cho phép bất cứ ai chửi bới bạn bè mình.”

“Đúng là như thế. Chính xác mình là như thế... một con quái vật nhỏ nhen đầy thù ghét. Có một điều mình phải nói với cậu, Anne à. Mình cho là điều đó sẽ làm cậu khinh bỉ mình, nhưng mình phải thú nhận. Anne, mùa đông và mùa xuân vừa rồi đã có những lúc mình căm ghét cậu.”

“Mình biết điều đó,” Anne bình tĩnh nói.

“Cậu biết điều đó?”

“Phải, mình nhìn thấy nó trong mắt cậu.”

“VẬY mà cậu vẫn tiếp tục yêu quý mình và làm bạn với mình.”

“À, cậu chỉ thỉnh thoảng mới ghét mình thôi, Leslie ạ. Còn lại cậu vẫn yêu mình, mình nghĩ thế.”

“Chắc chắn thế. Nhưng cái cảm giác kinh khủng kia luôn ở đó, trong góc tim mình, phá hoại tình yêu ấy. Mình chìm nó xuống... nhiều lúc mình quên đi... nhưng thỉnh thoảng nó vẫn trỗi dậy chiếm lấy mình. Mình ghét cậu vì mình ghen tị với cậu... ôi, nhiều lúc mình phát bệnh vì ghen tị với cậu. Cậu có một

căn nhà nhỏ thân thương... và tình yêu... và hạnh phúc... và những giấc mơ vui... tất cả những gì mình muốn... và chưa bao giờ có... và sẽ không bao giờ có thể có. Ôi, không bao giờ có thể có. Đây là điều đau nhất. Mình sẽ không bao giờ ghen tị với cậu nếu mình có chút hy vọng rằng đời rồi sẽ khác với mình. Nhưng mình không có... mình không có... và điều đó không công bằng. Nó làm mình muốn nổi loạn... và nó làm mình đau đớn... và thế nên thỉnh thoảng mình ghét cậu. Ôi, mình xấu hổ vì điều đó biết mấy... mình đang chết vì xấu hổ đây... nhưng mình không thể chế ngự được nó. Đêm ấy, khi mình sợ rằng cậu không sống được mình nghĩ mình sắp bị trừng phạt vì sự độc ác của mình... lúc đó mình yêu cậu biết mấy. Anne, Anne, mình chẳng hề có gì để yêu từ khi mẹ mình mất, trừ con chó già của Dick... và thật kinh khủng khi không có gì để yêu... đời thật trống rỗng... và chẳng có gì tồi tệ hơn sự trống rỗng... và mình đã có thể yêu cậu biết bao... và cái điều tồi tệ đó đã phá hỏng mọi thứ...”

Leslie run rẩy và nói năng càng lúc càng lắp bắp vì cảm xúc quá dữ dội trong cô.

“Đừng, Leslie à,” Anne van xin “ôi, xin đừng. Mình hiểu mà... đừng nói về chuyện đó nữa.”

“Mình phải nói... phải nói. Khi biết cậu sẽ sống mình đã thề là sẽ nói với cậu ngay khi cậu khỏe... rằng mình sẽ không tiếp tục nhận tình bạn và sự đồng hành của cậu mà không nói cho cậu biết mình không xứng đáng với nó đến mức nào. Và mình đã sợ hãi biết mấy... rằng nó sẽ khiến cậu quay lưng với mình.”

“Cậu không cần sợ điều đó, Leslie à.”

“Ôi, mình mừng quá... mừng lắm, Anne ạ.” Leslie siết chặt đôi tay nâu, chai sạn vì lao động của mình lại với nhau để ngăn chúng thôi run rẩy. “Nhưng mình muốn nói cho cậu biết mọi thứ, vì mình đã bắt đầu rồi. Cậu không nhớ cái lần đầu tiên mình gặp cậu đâu, mình nghĩ thế... không phải là cái buổi tối trên bờ biển đâu...”

“Không, ấy là đêm Gilbert và mình về nhà. Cậu đang lừa đàn ngỗng xuống đồi. Mình nhớ chứ. Mình đã nghĩ cậu thật đẹp... sau đó hàng tuần liền mình cứ mong tìm ra được cậu là ai.”

“Mình thì biết cậu là ai, mặc dù mình chưa gặp cả hai người trước đó. Mình đã nghe tin anh bác sĩ mới và cô dâu của anh ta sẽ đến ở căn nhà nhỏ của bà Russell. Mình... mình đã ghét cậu ngay giây phút đó, Anne à.”

“Mình cảm nhận được sự khinh ghét trong mắt cậu... hỏi đó mình còn nghi ngờ... mình nghĩ chắc mình nhầm... vì tại sao lại thế chứ?”

“Đó là vì trông cậu thật hạnh phúc. Ôi, giờ cậu sẽ phải đồng ý với mình rằng - đúng là một con quái vật đầy oán hận... ghét một người đàn bà khác chỉ vì cô ta hạnh phúc... trong khi hạnh phúc của cô ta chẳng lấy đi thứ gì từ mình! Đây là lý do vì sao mình không hề đến gặp cậu. Mình biết rất rõ là mình phải đến...”

ngay cả những nghi thức đơn giản của Bốn Làn Gió cũng đòi hỏi điều đó. Nhưng mình không thể. Mình thường quan sát cậu từ cửa sổ nhà mình... mình có thể nhìn thấy hai vợ chồng cậu đi dạo quanh vườn vào buổi tối... hay thấy cậu chạy xuống con đường giữa hai hàng dương để đón anh ấy. Và mình đau lòng. Thế nhưng mặt khác mình lại muốn ghé qua. Mình cảm thấy rằng, nếu mình không khôn khéo đến thế, mình đã có thể thích cậu và tìm thấy ở cậu cái mình chưa bao giờ tìm thấy trong đời... một người bạn thân thực sự, cùng lứa với mình. Và rồi cậu nhớ buổi tối hôm đó ở bờ biển không? Cậu sợ là mình sẽ nghĩ cậu điên. Cậu chắc đã phải nghĩ chính mình đây mới bị điên.”

“Không, nhưng mình đã không hiểu nổi cậu, Leslie à. Lúc thì cậu kéo mình lại gần cậu... ngay sau đó cậu đẩy mình ra.”

“Chiều hôm đó mình rất không vui. Mình đã có một ngày mệt nhọc. Hôm ấy Dick rất rất khó bảo. Thông thường anh ta khá lành tính và dễ dàng quản lý, cậu biết đấy Anne. Nhưng có những ngày anh ta rất khác. Mình mệt mỏi vô cùng... mình chạy ra bờ biển ngay khi anh ta đi ngủ. Đây là chỗ trú ẩn duy nhất của mình. Mình ngồi đó nghĩ về việc người cha tội nghiệp của mình đã kết liễu đời ông như thế nào, và tự hỏi liệu có ngày nào mình sẽ bị dồn đến mức đấy không. Ôi, tim mình tràn ngập những ý nghĩ đen tối! Và rồi cậu đến nhảy múa dọc bãi đá như một đứa trẻ mừng vui, vô tư lự. Mình... lúc đó mình ghét cậu hơn bao giờ hết. Nhưng đồng thời mình cũng lại thêm khát tình bạn của cậu. Cảm giác này làm mình chao đảo một thoáng; lúc sau lại đến cảm giác kia. Khi về nhà đêm đó mình đã khóc vì xấu hổ với những gì cậu hẳn đã nghĩ về mình. Nhưng lúc nào tình trạng tương tự cũng xảy ra mỗi khi mình sang đây. Có lúc mình sẽ vui mừng tận hưởng chuyến thăm. Lúc khác cái cảm giác kinh tởm ấy lại sôi bắn mọi thứ. Có những lúc tất cả mọi thứ về cậu và ngôi nhà của cậu làm mình đau lòng. Cậu có quá nhiều thứ nhỏ xinh thân yêu mà mình không thể có. Cậu có biết không... thật là quái dị... nhưng mình đặc biệt ghét hai con chó sứ nhà cậu. Có những lúc mình muốn tóm lấy Gog và Magog mà đập hai cái mõm đen xấp xược của chúng vào với nhau! Ôi, cậu cười kìa, Anne... nhưng với mình chuyện ấy chẳng bao giờ đáng cười cả. Mình đến đây, nhìn thấy cậu và Gilbert với đám sách của cậu và đám hoa của cậu, những đồ dùng gia đình của cậu, những câu chuyện đùa trong nhà của cậu... và tình yêu của các cậu dành cho nhau hiển hiện trong mọi ánh mắt và từ ngữ, ngay cả khi cậu không biết điều đó... và rồi mình sẽ về nhà với... cậu biết mình về nhà với cái gì rồi đấy! Ôi, Anne, mình không tin là ghen tuông và ghen tị thuộc về bản chất của mình. Khi còn con gái mình thiếu rất nhiều thứ mà các bạn học có, nhưng mình chẳng bao giờ quan tâm... mình không hề ghét họ vì điều đó. Nhưng có vẻ như mình đã trở nên quá đỗi hằn học...”

“Leslie thân mến ơi, đừng đổ lỗi cho bản thân nữa. Cậu không hề hằn học hay ghen tuông hay ghen tị. Cuộc đời cậu phải sống đã bẻ cong cậu đi đôi chút, có lẽ thế... nhưng nếu vào trường hợp một bản chất kém tinh tế và cao thượng hơn cậu thì đời đã bị phá hỏng hẳn mất rồi. Mình để cậu nói với mình tất cả

những điều này vì mình tin rằng nói hết ra và giải thoát cho linh hồn cậu khỏi những điều đó thì sẽ tốt hơn cho cậu. Nhưng đừng tự đổ lỗi cho bản thân nữa.”

“Ừ, mình sẽ không làm thế nữa. Mình chỉ muốn cho cậu biết mình như chính mình. Cái lần cậu nói với mình về hy vọng tha thiết của cậu dành cho mùa xuân là tệ nhất, Anne ạ. Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân về cách hành xử lúc đó của mình. Mình đã sám hối bằng nước mắt. Và mình đã trao gửi rất nhiều ý nghĩ dịu dàng và yêu thương vào chiếc váy nhỏ mình may. Nhưng lẽ ra mình phải biết trước rằng bất cứ thứ gì mình làm ra cuối cùng cũng chỉ là vãi liệm mà thôi.”

“Nào, Leslie, nói thế thì thật cay đắng và không lành mạnh quá đấy... hãy vứt những ý nghĩ đó đi. Mình hết sức vui mừng khi cậu mang chiếc váy nhỏ xinh ấy đến; và vì mình đã phải mất bé Joyce nên mình muốn nghĩ chiếc váy con bé mặc là chiếc váy cậu đã may cho nó khi cậu cho phép bản thân yêu quý mình.”

“Anne, cậu có biết không, mình tin rằng mình sẽ mãi yêu cậu sau chuyện này. Mình không nghĩ mình còn có thể cảm thấy tội tệ về cậu như thế nữa. Nói ra tất cả có vẻ như đã xua được nó đi, dường như thế. Thật lạ lùng... thế mà mình đã nghĩ nó mới chân thực và mới cay đắng làm sao. Như thể mở một cánh cửa của một căn phòng tối để trưng ra một con quái vật xấu xí ta tin là có mặt ở đó... và khi ánh sáng tràn vào con quái vật của ta hóa ra chỉ là một cái bóng, biến mất khi ánh sáng đến. Nó sẽ không bao giờ xen vào giữa chúng mình được nữa.”

“Không, chúng ta là những người bạn thật sự rồi, Leslie ạ, và mình rất mừng.”

Mình hy vọng cậu sẽ không hiểu lầm mình nếu mình nói một điều này nữa. Anne à, mình đau khổ đến tận cùng trái tim khi cậu mất con; và nếu mình có thể cứu được cô bé cho cậu bằng cách cắt đi một cánh tay của mình thì mình cũng sẽ làm. Nhưng nỗi buồn của cậu đã mang chúng ta lại gần nhau hơn. Hạnh phúc hoàn hảo của cậu không còn là một rào cản nữa. Ôi, đừng hiểu lầm mình, bạn thân mến... mình không vui mừng vì hạnh phúc của cậu không còn hoàn hảo nữa... mình có thể nói điều đó thật lòng; nhưng chính vì thế mà giờ giữa hai ta không còn cả một hố sâu như trước nữa.”

“Mình hiểu điều đó nữa, Leslie à. Nào, giờ chúng ta sẽ đóng cửa quá khứ và quên hết những gì không vui trong đó. Tất cả giờ sẽ khác. Chúng ta đều thuộc lớp người quen của Joseph rồi. Mình nghĩ cậu đã thật tuyệt vời... tuyệt vời. Và Leslie à, mình không thể không tin rằng cuộc đời còn có những điều tốt đẹp dành riêng cho cậu.”

Leslie lắc đầu.

“Không,” cô nói về ảo não. “Không có hy vọng nào hết. Dick sẽ không bao giờ khỏe lên... và ngay cả nếu trí nhớ của anh ta có quay lại... ôi, Anne, sẽ còn tệ

hơn nữa, tệ hơn bây giờ nữa. Đây là một điều mà cậu không thể hiểu được đâu, cô dâu hạnh phúc ơi. Anne à, cô Cornelia có bao giờ kể cho cậu nghe làm thế nào mình lại cưới Dick chưa?”

“Có.”

“Hay quá... mình đã muốn cậu biết... nhưng mình không tài nào đủ can đảm tự nói về điều đó nếu cậu chưa biết. Anne à, có vẻ như với mình từ lúc mười hai tuổi cuộc đời đã luôn cay đắng. Trước đó mình có một tuổi thơ hạnh phúc. Gia đình mình rất nghèo... nhưng chúng mình không bận tâm. Cha thật tuyệt vời... quá thông minh và yêu thương và thấu hiểu. Trong trí nhớ của mình lúc nào chúng mình cũng là bầu bạn. Còn mẹ thì thật hiền. Mẹ rất rất đẹp. Mình trông giống mẹ, nhưng mình không đẹp bằng mẹ đâu.”

“Cô Cornelia nói cậu đẹp hơn rất nhiều.”

“Cô ấy làm... hoặc thiên vị. Mình nghĩ đáng mình đúng là đẹp hơn... mẹ thanh mảnh và còng lưng vì vất vả... nhưng bà có khuôn mặt của một thiên thần. Mình thường cứ ngược nhìn bà mà tôn thờ. Chúng mình đều tôn thờ mẹ... cha và Kenneth và mình.”

Anne nhớ cô Cornelia đã kể cho cô nghe một phiên bản rất khác về mẹ Leslie. Nhưng tình yêu chẳng phải luôn có một cái nhìn chân xác hơn ư? Tuy vậy, Rose West vẫn rất ích kỷ khi bắt con bà cưới Dick Moore.

“Kenneth là em trai mình,” Leslie nói tiếp, “Ôi, mình không thể nói hết mình yêu thằng bé đến mức nào. Và nó bị chết một cách thảm thiết. Cậu có biết như thế nào không?”

“Có.”

“Anne, mình nhìn thấy gương mặt nhỏ bé của nó khi cái bánh xe nghiền qua người nó. Nó ngã ngựa. Anne ơi... Anne ơi... giờ mình vẫn thấy. Mình sẽ luôn thấy. Anne, tất cả những gì mình cầu xin trời đất là cái ký ức đó sẽ bị xóa khỏi trí nhớ của mình. Ôi lạy Chúa tôi!”

“Leslie, đừng nói về nó nữa. Mình biết chuyện rồi... đừng đi vào những chi tiết chỉ khiến linh hồn cậu đau đớn vô vọng nữa. Rồi nó sẽ được xóa mờ.”

Sau một phút vật lộn, Leslie tìm lại được chút trấn tĩnh.

“Rồi sức khỏe của cha yếu dần và ông trở nên chán nản... đầu óc ông dần mất cân bằng... cậu cũng nghe kể cả rồi phải không?”

“Ừ.”

“Sau đó mình chỉ còn sống vì mẹ. Nhưng mình rất tham vọng. Mình định đi dạy và kiếm tiền học đại học. Mình muốn trèo lên tận đỉnh... ôi, mình cũng sẽ không nói chuyện đó nữa. Không ích gì cả. Cậu biết chuyện gì đã xảy ra rồi đấy. Mình không thể nhìn thấy người mẹ bé nhỏ thân thương đã tan nát cõi lòng của mình, người đã vất vả lao碌 suốt cả cuộc đời, bị đuổi khỏi nhà. Dĩ nhiên

mình đã có thể kiếm tiền đủ cho hai mẹ con sống tiếp. Nhưng mẹ không thể rời nhà của mình được. Bà đã đến đây như một cô dâu... và bà đã yêu cha mình biết bao... và tất cả ký ức của bà là ở đó. Ngay cả bây giờ, Anne à, khi nghĩ rằng mình đã làm năm cuối cuộc đời bà hạnh phúc, mình không tiếc những gì mình đã làm. Còn về Dick... mình không ghét anh ta khi mình cưới anh ta... với anh ta mình chỉ có một cảm giác thờ ơ, thân thiện mà mình có với hầu hết các bạn học khác. Mình biết anh ta có rượu chè chút ít nhưng mình chưa bao giờ nghe câu chuyện về cô gái dưới xóm chài. Nếu mà nghe được thì mình đã không bao giờ có thể cưới anh ta dù là vì mẹ. Sau đó, mình có ghét anh ta, nhưng mẹ không bao giờ biết. Bà mất... và rồi mình còn lại một mình. Mình chỉ mới mười bảy tuổi và mình chỉ có một mình. Dick đã ra đi trên con tàu *Bốn chị em*. Mình đã hy vọng anh ta sẽ không về nhà nhiều nữa. Biển lúc nào cũng trong máu anh ta. Mình không có hy vọng nào khác. Ừ, rồi thuyền trưởng Jim mang anh ta về nhà, như cậu đã biết... và thế là chẳng còn nói thêm gì được nữa. Giờ thì cậu biết mình rồi đây, Anne à... phần tội tệ nhất của mình... tất cả mọi rào chắn đã hạ xuống rồi. Và cậu vẫn muốn làm bạn mình?”

Anne nhìn qua rặng bu lô, lên chiếc lồng đèn giấy trắng là một vầng bán nguyệt đang trôi về với vịnh hoàng hôn. Gương mặt cô rất đổi ngọt ngào.

“Mình là bạn cậu và cậu là bạn mình, mãi mãi,” cô nói. “Một người bạn mình chưa bao giờ có. Mình đã có rất nhiều người bạn thân và đáng yêu... nhưng có một cái gì đó ở cậu, Leslie à, mà mình chưa từng thấy ở bất cứ ai khác. Cậu có nhiều điều để ban tặng cho mình trong bản tính dồi dào của cậu, và mình có nhiều điều để cho cậu hơn những gì mình có thời con gái vô lo của mình. Chúng ta đều là những người đàn bà... và mãi mãi là bạn.”

Họ nắm chặt tay và mỉm cười với nhau qua những giọt nước mắt đã dâng đầy trong đôi mắt xám và đôi mắt xanh.